

عنوان مقاله:

جایگاه عشق در اشعار منوچهر آتشی و علی باباچاهی

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

نسرین مظفری - استادیار دانشگاه علوم پزشکی بوشهر، گروه دروس عمومی

مرضیه نوروزی - کارشناس ارشد رشته زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

یکی از موضوعات پربسامد در مجموعه دیوان شاعران معاصر البته با رنگ و بوی خاص، عشق و متعلقات آن است که بررسی زوایا و ابعاد آن در شعر معاصر نیازمند پژوهشی کلان و فراگیر است. در این میان منوچهر آتشی و علی باباچاهی در کنار شاعران بزرگ معاصر، دو شاعر برجسته و تاثیرگذار برجریان شعر فارسی هستند که در حوزه یاد شده با رویکردی تازه هم از نظر کمیت و هم از نظر کیفیت اشعار بسیاری را سروده اند که با نگاه به موضوع عشق و رویکرد این دو شاعر چنان برمیآید که دست یافتن به تصویری از ذهنیت غنایی آنها به چند غزل و تغزل محدود نمیشود و باید در سراسر اشعارشان بازجسته شود؛ چراکه آتشی و باباچاهی عشقشان را نه خلاصه در یک فرد که به سراسر هستی معطوف داشته‌اند و برخلاف شاعران کلاسیک و بسیاری از معاصران، از منظر عشق تنها به معشوق واقعی و آرمانی ننگریسته‌اند. نگاه عاشقانه‌ی انسان‌گرایانه، ویژه و فراگیر آنان کل هستی را در برمی‌گیرد و به غیر از معشوق، طبیعت و انسان را نیز مینوازد. هرچند عشق آتشی آکنده از درد و جدایی است، مولف‌های که در شعر باباچاهی کمرنگ است. در این پژوهش تلاش شده با استفاده از روش توصیفی تحلیلی مضمون عشق در اشعار این دو شاعر برجسته جنوبی مورد تجزیه و تحلیل قرار گیرد و شباهت و تفاوت موجود در نگرش ایشان با استناد به اشعارشان تبیین گردد.

کلمات کلیدی:

شعر، درون مایه، منوچهر آتشی، علی باباچاهی، عشق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581451>

